

او در عین آن که «احد» است و حضورش مطلق می‌باشد، «صمد» نیز هست. بدین معنا که ما به سوی او هستیم.

شماره پرسش: ۳۱۱۴۳

تاریخ ارسال پرسش: ۱۴۰۰/۴/۱۰ ۰۰:۱۷:۳۸

متن پرسش

□ موضوع؛ مَبْعُوثُونَ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ سلام عليكم و رحمة الله: استاد عزیزم، قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ، عالم را فقط یک هست و یک وجود فراگرفته است، اگر همانا ما تجلی او هستیم «اَنَا لِلَّهِ» و خداوند متعال «اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ» هست، این چه نوع بازگشتی به سوی اوست؟! «و انا اليه راجعون» به قول امام (ره)؛ عالم در محضر خداست: «وَ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا وَ هُوَ فِي مَكَانِهِ»، بنابراین آیا الان در پیشگاه او حاضر نیستیم؟! اگر هستیم پس چرا خدا می‌فرماید: «مَبْعُوثُونَ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ «۶»؟! آیا منظور نوع و شدت بازگشت نورانی است؟ «يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ □۲۷ □ اِزْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكَ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً □۲۸ □ که بالاترین نوع آن را برای امام حسین (علیه السلام) فرمودند؟ ممنون. التماس دعا. اللَّهُمَّ عَجِّلْ لَوْلِيِّكَ الْفَرَجَ

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام عليكم: عنایت داشته باشید که نسبت حضرت حق به ما آن است که او مطلق است و همه جایی و ما را نیز در برگرفته. ولی نسبت ما به او آنچنان است که ما به سوی او هستیم یعنی او در عین آن که «احد» است و حضورش مطلق می‌باشد، «صمد» نیز هست. بدین معنا که ما به سوی او هستیم.

حتما در جریان هستید که حضرت سجاد «علیه السلام» فرمودند: إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ عَلِمَ أَنَّهُ يَكُونُ فِي آخِرِ الزَّمَانِ أَقْوَامٌ مُتَعَمِّقُونَ فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى «قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ» وَ الْآيَاتِ مِنْ سُورَةِ الْحَدِيدِ «إِلَى قَوْلِهِ وَ هُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ» فَمَنْ رَامَ وَرَاءَ ذَلِكَ فَقَدْ هَلَكَ»، خدای عزوجل می‌دانست که در آخرالزمان مردمانی می‌آیند بسیار عمیق، لذا سوره «قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ» و آیاتی از سوره حدید را تا «وَ هُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ» فرو فرستاده و هرکه ماورای آنها را خواهد هلاک گردد. (الکافی، ج ۱، ص ۹۱)

با نظر به فرمایش حضرت سجاد «علیه السلام» از یک طرف و با نظر به این که فهم توحید در هر درجه‌ای که باشد در مواجهه با امری یا امری پیش می‌آید، سؤال این است که آن امور چه امری هستند که فهم آن‌ها نیاز به چنین توحید عمیقی دارند و در مواجهه با آن‌ها آن توحید ظهور می‌کند؟ زیرا عنایت دارید که توحید در مواجهه با مظاهر خاص خود به ظهور می‌آید، مگر فهم توحید به صورت انتزاعی که آن تنها یک امر ذهنی است. توحید حضرت ربّ در مربوب آشکار می‌شود و ما در ازای

مربوب متوجه جلوه «هُوَ الْأَوَّلُ وَ الْآخِرُ» بودن او می شویم و یا جلوه «احدیت» او را که در عین حال صمد، است در مظاهر می توانیم بیابیم. در واقع حضرت سجاد «علیه السلام» در آن روایت خبر از آن می دهند که «مُتَعَمِّقُونَ» در آخرالزمان هستند که در مواجهه با مظاهری که در آخرالزمان به ظهور می آیند، آن ها را با نور توحیدی «هُوَ الْأَوَّلُ وَ الْآخِرُ» بودن خداوند در مظاهر خاص آن زمان می یابند، به همان معنایی که عرفا متوجه پیام این آیات شده اند. ولی با این همه، تصور بنده آن است که جهان ما حتی بزرگ تر از جهان عرفا شده و در جهانی می توانیم حاضر شویم که امکان حضور در آن جهان، درک حضور خداوند است با بصیرتی که او را «احدی» بیابیم که در عین حال «صمد» است و یا «اولی» بیابیم که در عین حال «آخر» است. موفق باشید